

[Valdemar Sørensen.]

til at tumle sig, som den tumlede sig under den sidste Krig.

Hermed skal jeg have den Ære at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Jens Thomsen: Det foreliggende Lovforslag tilsigter jo at bremse Børsspekulationen, og naar man erindrer den vilde Spekulation, der var under Verdenskrigen, maa man erkende, at en effektiv Bremsning er paakrævet, og Bondepartiet vil gerne yde sin Medvirken dertil. Men vi har den Opfattelse, at Lovforslaget bør skærpes meget betydeligt. Naar man bremser en Vogn, skrigger Bremserne, før Vognen standser, men de Bestemmelser, der findes i det foreliggende Lovforslag, vil næppe være i Stand til at faa Spekulanterne til at skriges og langt mindre standse dem.

Finansministeren udtalte ved Fremsettelsen, at en Spekulation som den, der fandt Sted under Verdenskrigen, ikke vil blive taalt. Jeg vil gerne give min fulde Tilslutning til denne Udtalelse, og jeg vil henstille til den højtærede Finansminister at indføre saadanne Ændringer i Lovforslaget, at Loven fuldstændig kan forhindre det, vi forstaa ved den vilde Spekulation.

De fleste Aktieselskaber har jo i Aarevis haft Højkonjunktur, og derfor er Aktierne kommet op i en høj Kurs allerede før Krigens Udbrud. Det vil derfor være naturligt at sætte en Stopper for en yderligere Stigning, hvorved al Spekulation jo vil være forhindret. Forhøjelsen af Stempelafgiften træder i Kraft, naar Overdragelseskursen er over 125 pCt. og ligger mere end 25 pCt. over Værdien den 31. August 1939. Men jeg mener, man skal lade Forhøjelsen træde i Kraft ved en lavere Stigning end de 25 pCt., og saa bør den efter vor Mening gennemføres med en stærkt stigende Skala, saa at en Stigning med mere end 25 pCt. praktisk talt udelukkes.

Samtidig med en saadan Maksimalsats paa Kursstigninger skulde der selvfølgelig gennemføres en effektiv Begrænsning af Selskabernes Indtjeningsmuligheder, saadan at de ikke faar Adgang til at udnytte Forbrugerne stærkere, end de har gjort i den forløbne Højkonjunktur. Der bør derfor gennemføres Maksimalsatser for Dividende-

udbetalinger, og samtidig maa der gennemføres Foranstaltninger imod, at Inderkredsen i Selskaberne tillægger sig selv urimeligt store Indtægter, hvad enten det sker gennem store Tantiëmer, urimelige Honorarer el. lign. At faa effektive Maksimalsatser i den nævnte Retning har lige saa stor almen Betydning som at faa Maksimalpriser paa Brødkorn o. lign., og jeg vil derfor haabe, at Finansministeren vil gennemføre noget i den Retning. Landbruget har i Aarevis arbejdet under Krise, medens Industrien har haft Højkonjunktur. Krigen bevirker nu større Efferspørgsel efter Landbrugsvarer, men til Trods derfor ser vi, at Obligationerne falder, samtidig med at Aktierne stiger. Spekulanterne har ingen Tiltro til første Pant i den danske Jord, men de har Tiltro til, at Aktieselskaberne skal faa Adgang til at udnytte Forbrugerne endnu mere, end de har gjort under den forløbne Højkonjunktur. Det er en urimelig og usund Udvikling, der bør standses hurtigst muligt, og derfor bør vi snarest have Maksimalsatser paa Selskabernes Indtjeningsmuligheder og paa Aktiernes Stigning.

Men ved at betragte de gennemførte Kriseforanstaltninger faar man usægtelig Indtryk af, at alle Byrderne fortsat skal væltes over paa Landbruget. Vi har faaet Maksimalpriser paa Korn, Hveden er sat til 18 Kr., men samtidig er der paalagt Hveden en Statsafgift paa 3 Kr. Man siger altsaa: Bønderne kan nøjes med 18 Kr., men Forbrugerne kan godt give 21 Kr. For at forsvare denne Forhøjelse skriver Regeringsbladet „Politiken“ den 15. September, at det er ikke Hveden i Hvedebrødet, der koster Pengene, idet der i et Franskrød til 28 Øre kun er Hvedemel for et Par Øre. En saadan Oplysning tyder paa, at det haster mere med at faa Maksimalpriser paa Industriprodukter end paa Brødkorn. Forhøjelsen paa Hveden anvendes ganske vist til at nedsætte Prisen paa Rugbrødet; det er jo en ren og skær social Foranstaltning, der ikke skulde bæres ensidigt af Landbruget; det er urimeligt, at det skal betale Omkostningerne ved at skaffe billigt Brød til Millionærer og Velhavere, og det er urimeligt at ansætte Maksimalpriser paa Korn, saa længe Landmanden er tvunget til at tage Høstpantebreve og pantsætte den næste Høst . . . . .